

Full diocesà

7 de juliol del 2024

p4 i p5 —Record del 55è pelegrinatge a Lourdes

p7 —Avui, Jornada de Responsabilitat en el Trànsit

Un gest d'amor en els moments més difícils

El febrer de 1945, trenta-dos sacerdots polonesos van escoltar una notícia que els deixà glaçats. Un brot mortal havia esclatat al barracó 25, proper al seu. Ningú no gosava acostar-s'hi, i els qui eren a dins no podien sortir. La mort lenta i agonitzant de tots ells era inevitable, qüestió de dies, potser setmanes.

Aquests sacerdots, ja al límit de les seves forces després de mesos o anys de tortures i condicions inhumanes, encara conservaven un últim alè de valentia. Però, qui va ser el primer a tenir la idea? Qui proposà de sacrificar-se per aquells desafortunats condemnats? El seu nom es va perdre en la boira del temps, però els dels trenta-dos sacerdots que decidiren oferir-se als nazis quedaren gravats per sempre.

Poc després, se'ls va unir el carmelita polonès Hilari Januszewski. El desembre de 1940, ja havia substituït un religiós ancià del seu convent de Cracòvia, evitant que fos arrestat per

la Gestapo. Així va començar el seu terrible viatge pels camps de concentració.

Avancem fins al 1945: l'alliberació per part de les forces aliades es veia a prop. Però, al barracó 25 de Dachau, centenars de presoners esperaven la mort pel tifus. Els sacerdots que van demanar acompanyar-los sabien que, en fer-ho, compartirien el seu destí fatal.

No obstant això, no es van aturar i entraren dins el barracó ombrívol. El carmelita Hilari Januszewski, segons la seva biografia oficial, «va ser un far de pregària, encoratjant els altres i semblant confiança». Morí el dia 25 de març de 1945, tres setmanes després, tot just uns dies abans de l'alliberació del camp. El seu cos va ser incinerat, però el seu sacrifici i la seva valentia perduren en la memòria. Ara fa vint-i-cinc anys de la seva beatificació per sant Joan Pau II.

«Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu"»

Diumenge XIV durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu", perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

(2,2-5)

Salm responsorial

Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.

[122]

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressaltava més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble és quan sóc realment fort.

(12,7-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre

els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

(6,1-6)

«Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan soc feble és quan soc realment fort»

«Sense imposar-se»

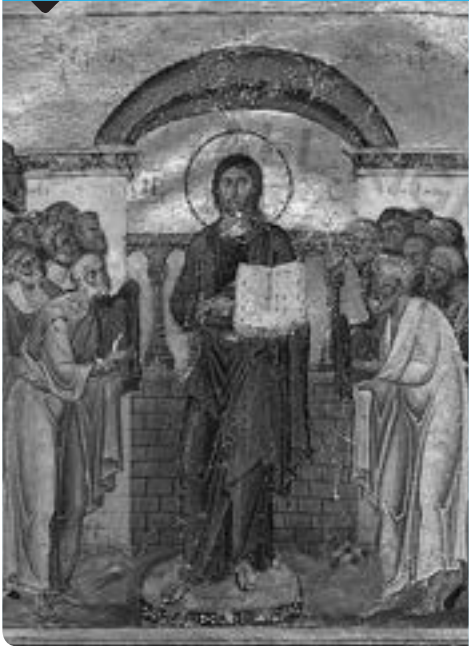
Marcel Nsanzineza, prev.

Les tres lectures d'aquest diumenge ens parlen de la «espiritualitat del fracàs»: el profeta Ezequiel rep ordre de Déu de plantar cara a un poble que rebutja el seu missatge. Pau admet tenir una «espina a la carn», un fracàs que li costa de superar. I Jesús pateix un fracàs en el seu propi poble. «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». Aquesta sentència es va complir amb Jesús a Natzaret.

La crítica dels natzarens s'articula en unes preguntes retòriques. La primera jutja genèricament l'origen del seu ensenyament: *D'on li ve, tot això?* La segona es refereix al seu contingut: *Què és aquesta saviesa que ha rebut?* La tercera qüestiona el seu poder taumatúrgic: *I aquests miracles obrats per les seves mans?* La quarta discuteix el seu origen familiar: *¿No és el fuster, el fill de Maria, el germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves germanes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?* El missatge d'aquesta visita a Natzaret és clar: avui, com llavors, Jesús ve a nosaltres però no s'imposa. No força ningú. El llibre de l'Apocalipsi diu: «Mira, soc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20). Això és el que Jesús espera de nosaltres: obertura del cor, acolliment. Molt sovint, quan el Senyor passa, les portes es tanquen com a Natzaret i busquem pretextos de tota mena per a justificar-nos, pretextos per a no creure en la salvació de Déu, en la seva tendresa, en la seva misericòrdia, en el seu amor. Aleshores ens assemblem als natzarens que amaguen la seva incredulitat darrere pretextos. Jesús espera de nosaltres un cor obert. Ens repeteix el mateix missatge que el de sant Pau en la segona lectura: «En tens prou amb la meua gràcia. En la teua feblesa actua el meu poder» (2Co 12,9).

La imatge

Natzaret, el poblet on Jesús havia crescut i d'on havia marxat per proclamar el Regne de Déu. Jesús anava acomplint la seva missió; els conveïns es fixaven més en qui era que no pas en què anunciava.

La primera condició per a acollir un missatge que renova és rebre'l gratuïtament: més el què que el qui. És útil tant per a les trobades amb els altres com per a l'escolta de la Paraula.

Jesús ensenyant a la sinagoga de Natzaret (s. X)

Agenda

Lit. hores: Setmana II

8 dilluns

—Sant Adrià III, papa
Os 2,16.17b-18.21-22 / Salm 144 /
Mt 9,18-26

9 dimarts

—Santa Verònica Giuliani
Os 8,4-7.11-13 / Salm 113 /
Mt 9,32-38

10 dimecres

—Sant Cristòfol, mr.
Os 10,1-3.7-8.12 / Salm 104 /
Mt 10,1-7

11 dijous

—Sant Benet, abat, patró d'Europa
—Santa Olga de Kiev, reina
Pr 2,1-9 / Salm 33 / Mt 19,27-30

12 divendres

—Santa Verònica
Os 14,2-10 / Salm 50 / Mt 10,16-23

13 dissabte

—Sant Enric, emperador
—Santa Sara, vg.
Is 6,1-8 / Salm 92 / Mt 10,24-33

14 diumenge XV durant l'any / Cicle B

Jornada missionera al Bisbat de Vic
—Sant Camil de Lel·lis, fund.
Am 7,12-15 / Salm 84 / Ef 1,3-14 /
Mc 6,7-13

Inoblidable 55è pelegrinatge a Lurdes de les Hospitalitats de Vic i Solsona

Hospitalitat de Lurdes

El 55è Pelegrinatge a Lurdes, celebrat del 15 al 19 de juny i organitzat per les Hospitalitats de Vic i de Solsona, va aplegar unes cinc-centes persones.

Les cares d'alegria i felicitat eren palpables al retorn, després de l'estada de cinc dies al santuari francès, amb activitats religioses i lúdiques, destacant per sobre d'aquestes la companyonia i el servei de persones voluntàries de totes les edats envers els malalts, gent gran amb poca mobilitat i discapacitats. Des dels més petits que repartien aigües i somriures, els joves que animaven i acompanyaven, gent de mitjana edat i gent més gran que els acompanyava cap als diferents actes, tothom hi va posar el seu granet de sorra. Una voluntària ens ha dit: «Etic morta de cansada, però més viva que mai!» I és que el servei que

aporten els voluntaris i la vivència d'una experiència única, retornen multiplicats per deu.

Ara ja comença el compte enrere per al pelegrinatge de l'any vinent. Des dels equips organitzatius comarcals i diocesans, un gran agraïment als qui any rere any repeteixen i als qui han vingut per primera vegada; esperem que l'any vinent hi tornin.

Colònies d'estiu

Acabat el pelegrinatge, l'Hospitalitat ja es posa en marxa per organitzar les Colònies d'Estiu, també destinades a aquests col·lectius. Seran del 5 al 10 d'agost a la casa de colònies de Can Miqueló, a Sant Martí de Centelles. Fem una crida a tothom qui s'hi vulguin apuntar, en especial a persones joves que vulguin viure un voluntariat diferent, preparant els jocs, tallers,

música, etc. que es faran cada dia. Les inscripcions es tancaran el dia 29 de juliol, a les oficines de l'Hospitalitat al Seminari de Vic, de dilluns a divendres de cinc a vuit de la tarda. També es poden fer per correu electronic (hospitalitatlurdesvic@gmail.com).

5 –actualitat diocesana

La ideologia de gènere pretén imposar la negació de la diferència sexual

Declaració «Dignitas infinita» (X)

L'Església destaca els decisius elements crítics presents en la teoria de gènere. A aquest respecte, el papa Francesc recorda: «El camí cap a la pau exigeix el respecte dels drets humans, segons la senzilla però clara formulació continguda en la Declaració Universal dels Drets Humans, el 75è aniversari de la qual hem celebrat recentment. Es tracta de principis racionalment evidents i comunament acceptats. Desgraciadament, els intents que s'han produït en les darreres dècades d'introduir nous drets, no del tot compatibles respecte als definits originalment i no sempre acceptables, han donat lloc a colonitzacions ideològiques, entre les quals ocupa un lloc central la teoria de gènere, que és extremadament perillosa, perquè esborra les diferències en la seva pretensió d'igualar a tothom.»

Pel que fa a la teoria de gènere, sobre la consistència científica de la qual es debat molt entre els experts, l'Església recorda que la vida humana, en tots els seus components, físics i espirituals, és un do de Déu, que ha de ser acollit amb gratitud i posat al servei del bé. Voler disposar de si mateix, com prescriu la teoria de gènere, sense tenir

en compte aquesta veritat fonamental de la vida humana com a do, no significa altra cosa que cedir a la vella temptació que l'ésser humà es converteixi en Déu i entri en competència amb el veritable Déu de l'amor que ens revela l'Evangeli.

Un segon aspecte sobre la teoria de gènere és que pretén negar la major diferència possible entre els éssers vius: la diferència sexual. Aquesta diferència constitutiva no solament és la major imaginable, sinó també la més bella i la més poderosa: aconsegueix, en la parella home-dona, la reciprocitat més admirable i és, per tant, la font d'aquell miracle que mai no deixa de sorprendre'ns, que és l'arribada de nous éssers humans al món.

En aquest sentit, el respecte al propi cos i al dels altres és essencial davant la proliferació i reivindicació de nous drets que avança la teoria de gènere. Aquesta ideologia «presenta una societat sense diferències de sexe, i buida el fonament antropològic de la família». Per tant, resulta inacceptable que «algunes ideologies d'aquest tipus, que pretenen respondre a certes aspiracions a vegades comprensibles, procurin imposar-se com un pensament únic que determini fins i tot l'educació dels infants. No es pot ignorar que el sexe biològic (*sex*) i el paper sociocultural del sexe (*gender*) es poden distingir però no separar». Així, doncs, s'ha de rebutjar tot intent d'ocultar la referència a l'evident diferència sexual entre homes i dones: «No podem separar el que és masculí i femení de l'obra creada per Déu, anterior a totes les nostres decisions i experiències, on hi ha elements biològics que és impossible d'ignorar.» Només quan cada persona humana pot reconèixer i acceptar aquesta diferència en reciprocitat és capaç de descobrir-se plenament a si mateixa, la seva dignitat i la seva identitat.

Es presenta com un pensament únic que determini fins i tot l'educació dels nens

Avui Jornada de Responsabilitat en el Trànsit: «Jo soc el camí, la veritat i la vida»

Jo soc el camí Tots sabem prou bé que, quan sortim de viatge cap a un determinat lloc, no és pas indiferent escollir el camí. Si volem arribar a temps, ens cal triar el camí que estigui en millors condicions i que coneixem millor.

Jesús, en l'Evangeli, es presenta com el «camí», no un camí qualsevol, sinó l'únic camí que ens porta al Pare i que ens permet de conviure i relacionar-nos amb els nostres germans. El camí, com la carretera o l'autopista, és el lloc del trànsit, de sortir, d'arribar i de retrobar-se.

Caminar amb Jesús m'obliga a ser un bon conductor, responsable, complidor de les normes de trànsit i respectuós amb els altres conductors, tal com manifestem en la pregària a la Verge de la Prudència: «No per temor a la multa, sinó per amor a Déu i respecte als germans.» També hem d'exigir a les autoritats responsables de les vies públiques que totes estiguin ben senyalitzades, amb el ferm en bon estat i les voreres en bones condicions, elements imprescindibles per a la seguretat dels qui hi transiten. Caminar amb Jesús m'obliga a no passar de llarg davant una

necessitat dels altres que puc trobar en el viatge, tal com feia el bon samarità. Caminar amb Jesús és fer agradable el viatge amb els qui compartim vehicle, aixecar-los els ànims i l'esperança, i, si cal, descansar plegats en una àrea de servei, compartint un cafè o una paraula escaient, un plat a taula, tal com veiem que Jesús va fer amb els deixebles d'Emaús.

Jo soc la veritat «I què és la veritat?» (Jn 18,38), va preguntar Pilat a Jesús quan aquest li va dir que havia vingut al món per donar testimoni de la veritat i que qui està disposat a viure en veritat ha d'escoltar la seva veu (cf. Jn 18,37). Pilat no es va adonar que la «veritat» la tenia davant seu.

Si, com diu el refrany: «En boca del menut, el cert es fa dubtós», cal esforçar-se en tot moment per obrar conforme a la veritat, encara que això comporti més d'un disgust. Tots sabem molt bé que «cap mentida no ve de la veritat» (1 Jn 2,21).

Les nostres carreteres, amb relativa freqüència, són llocs on es produeixen accidents entre vehicles, de major o menor gravetat per als usuaris, i no sempre es diu la veritat quan es tracta d'esbrinar qui i com es va produir el sinistre. En casos així, en què sembla que la veritat o la mentida tenen el mateix valor, no podem oblidar les paraules de Jesús: «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32).

Jo soc la vida «En ell hi havia la vida» (Jn 1,4), «ja que la vida es va fer visible» (1 Jn 1,2). El major tresor que hem rebut de part de Déu és la vida: «I Déu va crear l'home a la seva imatge, a imatge de Déu el va crear, els va crear home i dona» i «Déu els va beneir» (Gn 1,27-28). Aquesta afirmació del llibre del Gènesi va fer clamar al salmista: «El vaig fer una mica inferior als àngels, el vaig coronar de glòria i dignitat; li vaig donar el comandament sobre totes les coses. Tot ho vaig sotmetre sota els seus peus» (Sl 8,6-7); «Déu va veure tot el que havia fet, i era molt bo» (Gn 1,31). I, com diu el llibre de la Saviesa en adreçar-se a Déu: «Estimeu tots els éssers i no avorriu res del que heu fet» (Sv 11,24).

Però som molt fràgils, molt fràgils i, al menor descuit, podem perdre la vida; per això, l'hem de cuidar i tractar-la amb molt de respecte i dedicació.

L'ús del cotxe és una cosa molt normal en la vida de qualsevol conductor. Però, quan condueixes un vehicle, sol o en companyia, no pots oblidar en cap moment la greu responsabilitat que assumeixes de vetllar per la teva vida i la dels altres.

Laudemus viros gloriosos

Romà Casanova, bisbe de Vic

No fa gaires anys (2015-2018) fèiem memòria agraïda de bisbes insignes de l'episcopologi vigatà; en concret, d'Oliba en els mil anys del seu inici de pontificat, i de Josep Torras i Bages en els cent anys de la seva mort, afegint-hi també els bisbes Cinidi i Veyan. En l'oratori que es va compondre per a aquesta ocasió, amb lletra de Mn. Josep Ruaix i música de Mons. Valentí Miserachs, s'empraven uns fragments del llibre de la Saviesa, *Laudemos viros gloriosos* (Fem l'elogi dels homes il·lustres), per rememorar aquests bisbes.

Moltíssimes vegades hem cantat a ple pulmó la seva composició del *Crec en un Déu*

El propassat dia 23 de juny es van complir cent cinquanta anys del naixement de Mn. Lluís Romeu i Corominas, un dels molts homes i dones gloriosos de la nostra història diocesana. Com a bisbat no podem, doncs, deixar passar de llarg aquest esdeveniment, ja que aquest nostre prevere, vigatà de naixement i de mort, fou un gran músic i compositor. Als menys posats en l'art musical, sí que ens agrada que sigui recordat, perquè moltíssimes vegades hem cantat a ple pulmó la seva composició del *Crec en un Déu*. Ara se'm fa present que la primera cosa que vaig fer després de ser ordenat bisbe a la catedral de Vic i, per tant, d'iniciar el meu ministeri episcopal, fou entonar la professió de fe, amb la música de Mn. Romeu. Però que resti clar que és molt més àmplia la seva obra de composició: tres-centes peces de cant religiós i popular. Moltes encara resten en la memòria i són cantades en ocasions diverses.

Vull assenyalar que ell fou durant vint anys mestre de capella de la catedral vigatana, de 1901 a 1920; després, per motius de salut, passà a ser-ne l'organista fins a la seva mort, el

23 de setembre de 1937, en plena persecució religiosa. En els catorze mesos de manca de llibertat de culte, ell va restar malalt a casa seva, on, aprofitant la seva bona fama com a músic, podia rebre persones que cercaven el sagrament de la confessió. Com devia estar adolorit el seu cor per tants germans sacerdots assassinats, per la crema de la catedral i, amb ella, de l'orgue que tantes vegades havia fet sonar per a glòria de Déu en les celebracions litúrgiques!

Aquest *vir gloriosus*, prevere i músic, ens ha deixat una gran herència de saviesa en un camp tan important, en aquests moments d'evangelització peremptòria, com la música religiosa. Farem bé de pouar en la seva gran aportació i aprendre les lliçons que amb la seva humilitat ens pot ensenyar. Mn. Lluís Romeu va saber fugir del teatralisme en la litúrgia i va cercar les fonts del veritable cant religiós: el gregorià i la cançó popular.

